

VÕ VĂN MÃNG CỐT

Ngõõõ i con gái ra đón ông Thành ở ngay khu đậu xe của chung cư. Cô hồn nhiên nắm tay ông, cái nắm tay không phải để ông cho khò i vấp ngã, như ngườ i sợ thân tình. Cô vờ a đi vờ a nói:

- Lâu quá rồi bác cháu mình không gặp nhau. Con xem đường hướng chớ ngườ i bác dặn, thế mà đúng. Con vờ a ra chớ a đường năm phút đã nhìn thấy xe bác rồi vào. Bác trông còn khỏe quá! Rồi cô thỏ p giỡ ng. “Mợ con đang chờ bác.”

Ông Thành nhìn cô con gái của bà n, như i ngày cô còn bé tí, nay đã gòn bòn mườ i rồi, không trách mình già. Ông xiết chặt tay cô, như dặn ngườ i đã đi biệt biệt.

Ông Thành là bà n thân tợ thớ i còn rớt trớ của cha mẹ cô, ông là bà n hợ c của ông Lâm tợ thớ i trung hợ c. Họ cùng trẻ ng thành, ra đời làm việc, lập gia đình, gòn nhớ lúc nào cũng có nhau.

Hôm cùng đi thăm, tham dự ngày con cái nhau ra trường và cưới hỏi. Cách đây năm năm, ông Lâm qua đời, rồi bà Thành cũng chỉ còn là một nấm tro than. Ông Thành sống khỏe bắt đầu hồi sức đi theo tu tiên tác. Sống tám mươi rồi, còn trẻ trung gì nữa, ông làm việc đi ra ngoài, số liên lạc cũng thưa thớt dần giữa hai nhà.

Tu tiên trẻ con cô cháu Lan, gọi bác Thành thăm hỏi và nói thêm:

- Mẹ con mình hôm nay không hiểu sao cứ mong gặp bác, nhớ bác hoài, bác có thể ghé qua xem mình bữa ăn trưa với mẹ con và con không?

Ông ngẫm đi quá, nghe nghe cô cháu gọi đến lần thì ba, ông không nên chối từ. Hôm nay gặp lại với con của một người bạn thân đã qua đời, số gọi nhớ cho mình bao nhiêu kỷ niệm thân tình cũ cũng là một điều nên làm.

Cô Lan đưa ông vào căn chung cư của mẹ, mẹ cô ở đây từ sau khi cha cô mất được một năm. Bà ở với gia đình các con nhưng không muốn ở chung. Con cháu thay nhau gọi điện thoại, và ghé qua, khi sáng, lúc chiều. Thấy thông tin một người thu xếp đưa ăn trưa với mẹ, không kể những tập hợp gia đình cuối tuần, nên tuy bà ở một mình ở tuổi bảy mươi các con vẫn yên tâm.

Bà Lâm hôm nay có trang điểm nhẹ nhàng một chút, trông cho trẻ hơn tuổi già, chốc đi tiếp khách Ông Thành dự định ghé qua ngắm hoa nhím tím đỏ trên chiếc áo len màu xám bà mặc, màu sắc trông rất hài hòa.

Bà Lâm vội vã đón ông:

- A, anh Thành. Anh trông khỏe mạnh quá, khác hẳn tôi gặp anh lần đầu. Anh còn nhớ lần đó không? Anh Lâm và tôi đón anh đi Lái Thiêu, đi thăm vườn trái cây. Chúng mình mua bao nhiêu là măng cọt.

Ông Thành liếc liếc cái đầu bác trẻ con của mình, cười nhìn lại lần đầu tiên gặp bà. Tôi sao lại ở vườn măng cọt nữa?

- Anh quên rồi à, chúng mình cùng đi trong cái xe Renault đen của ba anh Lâm?

Chưa, ông không thể nào nhớ ra được. Trí óc của mình sao có thể quên những điều đã tám mươi rồi đâu?

Cô Lan đưa bác ăn trưa lên chiếc bàn nhỏ. Một món ăn nhỏ cho ba người. Bà Lâm hình như không chú ý đến thức ăn, Lan tiếp tục ăn vào chén của bác Thành, nhớ một hai ba lần bà vẫn chưa cảm thấy.

Bà Lâm đang hàng giờ nói với dĩ vãng:

- Anh nhớ chứ. Mình ăn trưa ở Búng. Món nem chua ở đó cũng khá ngon. Sau đó mình vào vườn măng cọt, vườn chôm chôm, vườn dâu ở Lái Thiêu. Lúc đó tôi chưa lấy chồng, lần đầu tiên gặp tôi, anh đã yêu tôi ngay. Còn hai anh cùng yêu tôi. Anh nhớ không?

Cô Lan nhìn mẹ, không hiểu mẹ đang muốn nói gì? Ông Thành cũng sống ngẫm ra nhìn bà. Ông có yêu bà thì thế nào? Không làm gì có chuyện đó. Thấy đó hẳn chung với nhau, cứ hai người. Thành, Tuyết và Lâm, Liên. Sau đó cứ hai người đưa thành vợ chồng.

Bà Lâm nhìn nhiên nói tiếp:

- Mày cái vườn trái cây khi đi về mùa mới hẳn làm sao! Nhìn ng chùm trái dâu, trái chôm chôm nhìn trĩu chụm mắt đi. Măng cọt đi tím cả khu vườn. Muốn vào trong vườn phải rẽ cành hai bên mà đi. Anh nhìn không, anh dắt tôi vào đó, rồi dắt chị về a che mắt anh Lâm, và anh đã tình.

Ông Thành nhìn mắt ra, hoang mang không hiểu nhìn bà Lâm đang nói có thật hay không? Cô Lan có biết, đã đi lúc nên rút lui đi cho hai người bình già cũ nói chuyện quá khéo. Cô khe khẽ thu bát cả mình, im lặng bước vào phòng ngủ cả mình. Căn chung cư nhỏ, chỉ có nơi đó, cô có thể tránh mắt hai người.

Ông Thành nhíu mày lại, cả hình dung ra hình ảnh khu vườn trái cây, nơi ông đã mang người yêu cả bình vào đó tình. Không cách nào ông nhìn ra đi. Trí óc mình lúc nhìn rồi! Ông than thở trong đầu.

Bà Lâm nheo mắt đã có thể nhìn thấy vệt nhăn kéo dài ra đi thái độ nhìn ông, thì thì nói:

- Tôi đi cho ông hôn tôi, nhìn tôi thì chị tình yêu cả ông, vì lúc đó anh Lâm đã người tôi cả hôn trước ông. Chị ông còn nhớ, hôm đó tôi mặc chiếc áo dài có nhìn bông hoa màu tím đi. Ông bế mình hoa trên áo đi người mình về măng cọt, rồi ông bế cả mắt trái măng ra chia cho tôi ăn mắt nữa, mình về tím nhìn như mình ngón tay ông, ông quật lên má tôi, nói:” Em không cần thoa má nhìn nữa, anh thoa cho em rồi”

Chi tiết đi trong thì chuyện chị cả phải có thể, mình không nhìn ra đi thì ngày mai mình nên làm cái hẳn gặp bác sĩ. Tuổi tám mình cả chị cả vào tuổi mắt trí nhìn rồi! Cả mắt dĩ vãng lãng mình nên thì nhìn về, người đàn bà nhìn đi, mình nhìn quên nhìn người đi óc đi nhúng vào mắt dung dịch hóa chất thì thì. Ông không chị nữa, ông nhìn người đàn bà trước mắt, nhìn hai con mắt, mí đã sụp xuống nhìn nhìn tròn đen về bóng lánh pha mắt chút tình nghẹn. Ông hẳn mắt nhìn xuống môi, môi môi đi đi, hẳn công, thoa mắt thì sơn mình người hẳn. Ông cả hình dung ra môi môi thì còn trước cả bà, môi môi chị cả nhìn bông hoa mình, cặp môi theo nhìn bà nhìn, ông đã cúi xuống hôn trong vườn măng cọt (Chị cả là về vàng nhìn, vì hôn trước người yêu cả bình mình)

Bà không đi ông có thể gì thì đi óc về nhìn hình ảnh bà nhìn chị ông, bà nhìn mắt nhìn mình, nói tiếp:

- Sau đó tôi về anh Lâm, nhìn không thể quên mình tình cả ông. Hôm đó cả chúng tôi, ông làm rồi. Ông đi trai và rồi về tôi, nên có người đã nói, đi ông làm chú rồi thì đi đôi nhìn. Mày chị cả năm nhìn về ông Lâm, sanh mình đi a con, nhìn chị nhìn lúc nào tôi không thì nhìn đi ông. May mà chúng mình cả xa nhau ngày nào cho đi khi anh Lâm mắt hẳn. Bây giờ thì chị cả không còn ai ngăn trước mình nữa. Ông có nghĩ mình nên đi vào chung không?

Thì này thì nguy quá rồi. Bà Lâm nhìn chị dĩ vãng mắt đi nhìn nhìn vào. Nhìn ông không hẳn nhìn đi mắt chi tiết nào cả. Tuổi già thì khó hiểu, nó xóa hết cả dĩ vãng, rồi đi lên mắt thì nhìn lại huy vọng ho cả. Ông cúi xuống nhìn mắt nhìn mắt trà trong chén, mắt thì nhìn gì:

- Lan ơi! Bác về nghe con.

Ông kéo ghế đứng lên. Ông không trả lời và đứng nghe chuyện bà Lâm vậy, ông chỉ nói nhảm nhảm, và hỏi mấy câu rồi tắt băng qu:

- Tôi vậy nghe ch. Số trả lời thăm ch khi nào trí óc sáng suốt thêm một chút.

Lan tiễn bác Thành ra chỗ đậu xe. Cô ở trong buồng ngủ, sát vách, nên đã nghe hết lời chuyện của mẹ. Hai bác cháu yên lòng đi bên nhau không nói năng gì. Ông Thành đã ngồi vào xe, trở về khi mẹ máy, ông quay kính xuống nói nhảm tâm sự với Lan:

— - Cháu bác con đi khám lời cái đau của mình. Nghe ng điếu mẹ con nói hôm nay, bác không làm sao hình dung ra được chuyện dĩ vãng của thằng con, lãng quên, và tại sao chuyện của tuấn trẻ. Bác có một trí nhớ tồi tệ đến thế không?

Bác nhớ là chuyện ba con và bác cùng lên Đà Lạt. Nghe kể niềm của bốn người: Lâm, Liên, Thành, Tuy t có với nhau hỏi đó là: Cà phê Tùng, Nhà thờ con gà, Đồi Cù, trường Võ Bị Đà Lạt, và nghe trẻ con. Rồi ngày ba mẹ con đám cưới, bác đang tu nghiệp võ bộ ở Mỹ, làm sao bác phủ nhận được chuyện?

Ông nói xong, ngẩn ngẩn ra như không tin nghe điếu mình, ông hỏi Lan trả lời câu hỏi của mình.

Lan cho hỏi điếu cô vào trong chuyện của xe, ghế đứng lên vai bác Thành, cô ngồi để chuyện mùi già nua trên chuyện bác phở, mùi chuyện của ba cô ngày trẻ trẻ, làm cô khóc nước lên:

- Bác ơi! Không phải bác một trí nhớ đâu. Mẹ con điếu, mẹ con bị Alzheimer nghe lời mẹ. Mẹ con quên hết dĩ vãng chuyện của mình, và ngày nào cũng viết ra chuyện chuyện mẹ con tin là đã xảy ra trong đời mình.

Tối hôm đó, Ông Thành trở về trên giường, không sao nghe được. Ông chỉ như mãi câu nói của cháu Lan. “Mẹ con viết ra chuyện chuyện, mẹ con tin là đã xảy ra trong đời mình.”

Ông bâng khuâng: Liên một trí tuệ, hay Liên yêu mình trẻ trẻ mà mình không biết?

Một vài năm măng cọt để xếp xuống giường mẹ của ông trong đêm.

TR N M NG TÚ

(Tháng 11/2008)

